

Kristuksen kirkastuminen

(Saarna 3.8. 2014, Luther-talo. Tampere.)

Johdanto

Työasiat rasittavat, perheasiat mietityttävät, sairaudet ahdistavat ja Jumalakin tuntuu olevan kaukana. Kuulostaako tutulta? Monen ihmisen hymyn takana on sydän joka etsii rakkautta, syvempää merkitystä elämälleen ja apua murheisiinsa. Tarvitsemme lepoa ja apua. Olet tullut kirkkoon, koska täällä voit kuulla elämän sanoja ja virkistäytyä hengessäsi. Levätkäämme nyt Kristuksen kirkastumisen valossa, armon ja rakkauden valossa. Siinä syntinen saa anteeksi, sielu löytää levon ja kolkuttavalle avataan.

1. Kristus, jumala ja ihminen: Taaborin kirkkaudesta Golgatan pimeyteen.

Kristus otti mukaansa Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen siis apostolien ydinjoukon, joka myöhemmin ottaisi vastuulleen kirkon kasvun ja uskonsisällön varjelemisen.

Tämä joukko kiipeää Taaborin vuorelle yksinäisyyteen ja rauhaan. Siellä Kristuksen ulkomuoto muuttuu; kasvot loistavat kuin aurinko ja vaatteet tulevat valkeammiksi kuin valo.

Kun Jeesus opetti tulevasta kärsimyksestään Jerusalemissa, eivät oppilaat ymmärtäneet, että messiaan tulisi kärsiä. Heidän mielensä oli vallannut ajatus maallisesti voitokkaasta tulevaisuudesta. Kirkastusvuoren tapahtuman oli tarkoitus vahvistaa apostolien uskoa.

Kristuksen jumalallinen luonto välähtää hetkeksi apostolien näkyville. Pietari muisteleeekin ylösnousemuksen jälkeen tätä tapahtumaa kirjeessään. Kristuksen ulkoinen ihmisyyttä kätkee sisälleen jumaluuden, joka evankeliumeissa tulee esiin sanoissa ja teoissa.

Taaborille nousu valmistaa tietä Golgatalle nousulle. Kirkkaus vaihtuu silloin synkeydeksi. Oppilaiden uskoa koetellaan. Olisiko niin, että meidänkin uskoamme koetellaan erityisesti synkkinä aikoina ja hetkinä? Elämä tuntuu toisinaan kevyeltä, mutta toisinaan raskaalta. Kuin murheen laaksolta. Jokaisen uskovon matka on kokemuksellisesti erilainen, vaikkakin tie on sama: Kristus sanoi; minä olen tie, totuus ja elämä. (Joh. 14:6) Jumala kuljettaa, johdattaa ja sallii kunkin elämään myös ikävältä ja pahaltakin tuntuvia asioita ja tapahtumia. (Val. 3:37-8)

Hän kasvattaa meitä. Paljastaa meille lisää omasta syntisyydestämme. Sitä enemmän tarvitsemme armoa. Hengellinen kasvatus vaatii, että meistä tehdään pienempiä, jotta Jumala voisi olla meissä suurempi. Jumalan voima tulee täydeksi heikkoudessamme. *Martti Luther* puhui ristin ja kunnian teologiasta.

Kunnian teologi etsii Jumalaa kaikesta näkyvästä ja tuntuvasta hyvästä, kauniista ja suuresta. Tätä kaikkea Jumala on. Mutta Raamattu ja Luther opettavat meille varsinaisesti ristin teologiaa. Se tarkoittaa Kristuksen pelastustyötä, jossa elämä oli kätkeytyneenä kuolemaan, ilon suruun ja armo tuomioon. Ajallinen kärsimys tuotti ikuisen ilon Jumalan rakkaudessa.

Taaborin vuorella Elia ja Mooses ilmestyvät. Elia edustaa Raamatun profeettakirjallisuutta ja Mooses Jumalan lakia. Evankeliumissa mainitaan, että Kristus, Elia ja Mooses keskustelivat vuorella. Mutta siinä ei sanota mistä he puhuivat. Mistä he mahtoivat keskustella?

Mutta onneksi tiedämme mistä he keskustelivat. Luukkaan evankeliumi kertoo, että he ”puhuivat Jeesuksen pois lähdöstä, joka oli toteutuva Jerusalemissa.” (Luuk. 9:31) Aiheena oli siis Kristuksen ajallisen elämän huipentuma, kärsimys ihmiskunnan syntien sovittamiseksi. Eikö tämä olekin lohdullista? Kirkastuneenakin Kristus huolehtii ihmisten parhaasta.

Hän katsoo ylhäisyydestä alhaisuuteen. Sinne missä ihminen Adamin ja Eevan lankeemuksen vuoksi on. Hän katsoo sinne missä heikoin ja kurjinkin on. Kukaan ei ole niin alhaalla etteikö hän olisi Golgatan ristillä alempana, hyljättynä, pilkattuna ja tuomittuna.

Katekismus sanoo: ”Hän on voitollaan vapauttanut kaikista synneistä, kuolemasta ja Perkeleen vallasta” (Katekismus, 18)

Jumala on pyhä ja me olemme syntisiä. Kristuksessa kaikki synnit ja vääryydet on sovitettu Jumalan edessä. Ihmiselle on avattu pääsy elämän syvimpään tarkoitukseen, ikuisen elämän osallisuuteen. Pyhän kasteen sakramentin välityksellä ihminen otetaan ja kutsutaan ikuisen elämään. Sinut on kasteessa nimeltä kutsuttu elämään Jumalan yhteydessä.

Kirkkomme Katekismus alkaa: ”Jumalan tunteminen on elämämme tärkein ja perustavin asia.” Hyvä ystävä, onko näin sinun kohdallasi? Mikäli tärkeintä sinulle on raha, valta, maallinen menestyminen tai joku muu, on elämäsi järjestyksessä väärä. Nämä ovat sinänsä

hyviä asioita, mutta ne vievät ihmisen kadotukseen, ellei Kristus saa olla tärkein ja perustavin asia. Silloin olet rakentanut elämäsi hiekalle joka sortuu myrskyn tullessa.

Viimeisellä tuomiolla joudut itse vastaamaan synneistäsi kaikkitietävän Jumalan kasvojen edessä. Sinun käy huonosti, ilman Kristuksen turvaa. Kun rakennat elämäsi kallioperustalle eli Kristus-perustalle, se kestää kaikki myrskyt. (Matt. 7:24-27) Viimeisellä tuomiolla sinut armahdetaan ja pääset ikuiseen iloon.

2. Ihminen on ruumis, sielu ja henki, joiden perussuunnan määrä liha tai Jumalan Henki.

Kirkastusvuorella pilvestä kuului Isä Jumalan ääni: ”Tämä on minun rakas poikani, johon minä olen mieltynyt. Kuulkaa häntä!” (Matt. 17:5) Tästä huomaamme miten Jumalan kolme persoonaa ovat yhteisvaikutuksessa. Isän ääni todistaa Pojasta, ja pilvi on Pyhän Hengen läsnäolon merkinä. Näin oli jo tuhansia vuosia aikaisemmin Mooseksen rakentamassa ilmestysmajassa.

Siinä oli kolme pääosaa, jotka Lutherin mukaan kuvaavat ihmisen kolmea puolta: ruumis, sielu ja henki. Ruumis viittaa ilmestysmajan esipihaan; sielu sen pyhäksi nimitettyyn alueeseen ja henki löytää parinsa kaikkein pyhimmäksi nimitetystä ytimeistä. Jumala oli kohdattavissa syvimmin juuri tuolla kaikkein pyhimmässä. Siellä Hän ilmestyi liitonarkun päällä. Siellä kuului Jumalan ääni pilven läsnä ollessa. (3. Moos. 16:2 ja 4. Moos. 7:89)

Kristus avasi tien kaikkein pyhimpään eli Jumalan armolliseen läsnäoloon. Kun ihminen kohtaa Jumalan, alkaa hän saamaan hengelliseen ymmärrystä ja kokemusta. Molemmat vaihtelevat sekä syvyydeltään että intensiteetiltään. Ihminen säilyy syntisenä luonnoltaan, mutta Jumala itse asettuu asumaan häneen. Salatulla tavalla. Näin kristitty on kaksinainen. Kristus on hänessä oleva uusi ihminen eli hengellinen todellisuus, josta persoonamme on osallinen. Paavali jakaakin ihmisen laadullisesti lihaan ja Henkeen, hengellistä todellisuutta kuvatessaan. (Gal. 5:17) Ne taistelevat keskenään meissä.

Usko on Jumalan valoa meissä. Tämä valo, kirkastusvuoren kirkkaus, on valoa uudelle ihmiselle meissä. Mutta se on pimeyttä vanhalle luonnollemme, joka ei ymmärrä Jumalaa ja

vastustaa Häntä. Vanha ihminen kärsii ja uusi iloitsee. Golgata ja Taabor. Meidät kastettiin Kristuksen kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen.

Sikäli kuin olemme osallisia Jumalan valosta, käsitämme hengellisiä asioita ja seuraamme hänen tahtoaan. Jumala on pelastavalla tavalla kohdattavissa vain Kristuksessa. Sillä ei ole muuta nimeä meille annettu, jonka kautta voisimme saada synnit anteeksi ja löytää taivaan tien. (Ap.t. 4:8) Taaborin kirkkaus kätkeytyi pian Kristuksen elämässä Golgatan kärsimykseen. Jumalan voima heikkouteen. Voitto tappioon.

Elämän vaikeudet ja Kristuksen seuraaminen vaikuttavat meissä. Kun meillä on vaikeaa alamme nöyrytyä. Emme olekaan enää niin omavoimaisia, kuin helpompina aikoina. Syntinen etsii armoa, sairas parantajaa, murheellinen lohdutusta ja toivonsa menettänyt toivoa paremmasta. Tämä on uskonelämää. Jumalan työtä meissä. Liikettä, jota Jumalan ylläpitää ja johon me osallistumme. Usko on Kristuksessa.

Siitä on sanottu, että se on kuin tyhjä käsi joka ottaa vastaan Kristuksen. Uskonluottamus on turvautumista Kristukseen, jonka saa aikaan Jumala itse. Usko pysyy elävänä ja vahvistuu koettelemuksissa. Hengellisyys ei ole kiinni tunteista, eikä niiden vaihtelusta. Ne kuuluvat uskonelämään, mutta usko on jotain syvempää. Nimittäin Jumalan valoa meissä. Taaborin valoa Golgatan varjon pimeydessä. Valoa se on uudelle ihmiselle ja pimeyttä vanhalle ihmiselle, kuten Luther opettaa.

Kristus meissä on uusi ihminen ja syntiinlangennut luontomme vanha ihminen. Jumala tekee meissä, sinussa, työtään. Mutta se työ kätkeytyy ristin alle. Vastakohtiinsa, kuten ”voima tulee täydelliseksi heikkoudessa” kuten Paavali opettaa. (2. Kor. 12:9) Odota hänen apuaan. Mutta muista, että se apu voi olla toisenlainen kuin luulet. Luterilainen koeteltu perinteemme opettaa, että Jumalaa tulee etsiä Raamatusta ja sakramenteista. Raamatun sanoissa on Jumalan elämä, koska hänen Henkensä vaikuttaa niissä. (Joh. 6:63) Ulkonaisesti vähäpätöisissä sanoissa ja sakramenteissa asuu Jumalan voima. (2. Piet. 1:21)

Sivumennen sanoen eräs asia:

Nykyään on monenlaista, sekavaa ja hämmentävääkin karismaattisuutta Suomessa. Kehottaisin sinua olemaan kriittinen ja varovainen erikoiselta tuntuvia ilmiöitä kohtaan. On kyse sinun

hengellisestä turvallisuudestasi, älä päästä sydämeesi mitä tahansa. Ole viisas ja koettele mihin mikäkin perustuu. Siihen Raamattu antaa luvan ja kehottaa. (2. Piet. 2:1-22; Ap.t. 17:11; 1. Joh. 4:1-3. Jne.) Paavalikin oli hyvin tarkka uskonasioissa. Lue vaikka hieman galatalaiskirjettä niin huomaat.

Lopuksi. Olemme samaan aikaan syntisiä ja vanhurskaita. Omassa varassamme kelvottomia, mutta Kristuksessa kelpaavia. Uskoa on, että ihminen hyväksyy sen, että hänet on hyväksytty Kristuksessa. Täydellisesti armahdettu, pyhän Jumalan edessä. Jumala rakastaa sinua. Kun olemme Kristuksen turvassa, kuuluu myös meille pilvestä kuulunut Isän Jumalan sanoma: Tämä on minun poikani, tyttäreni, johon olen mieltynyt. Kun osasi on näin hyvä, niin saakoon rakkaus sinussa vaikuttaa toistenkin hyväksi. Amen.

- Pauli Selkee -